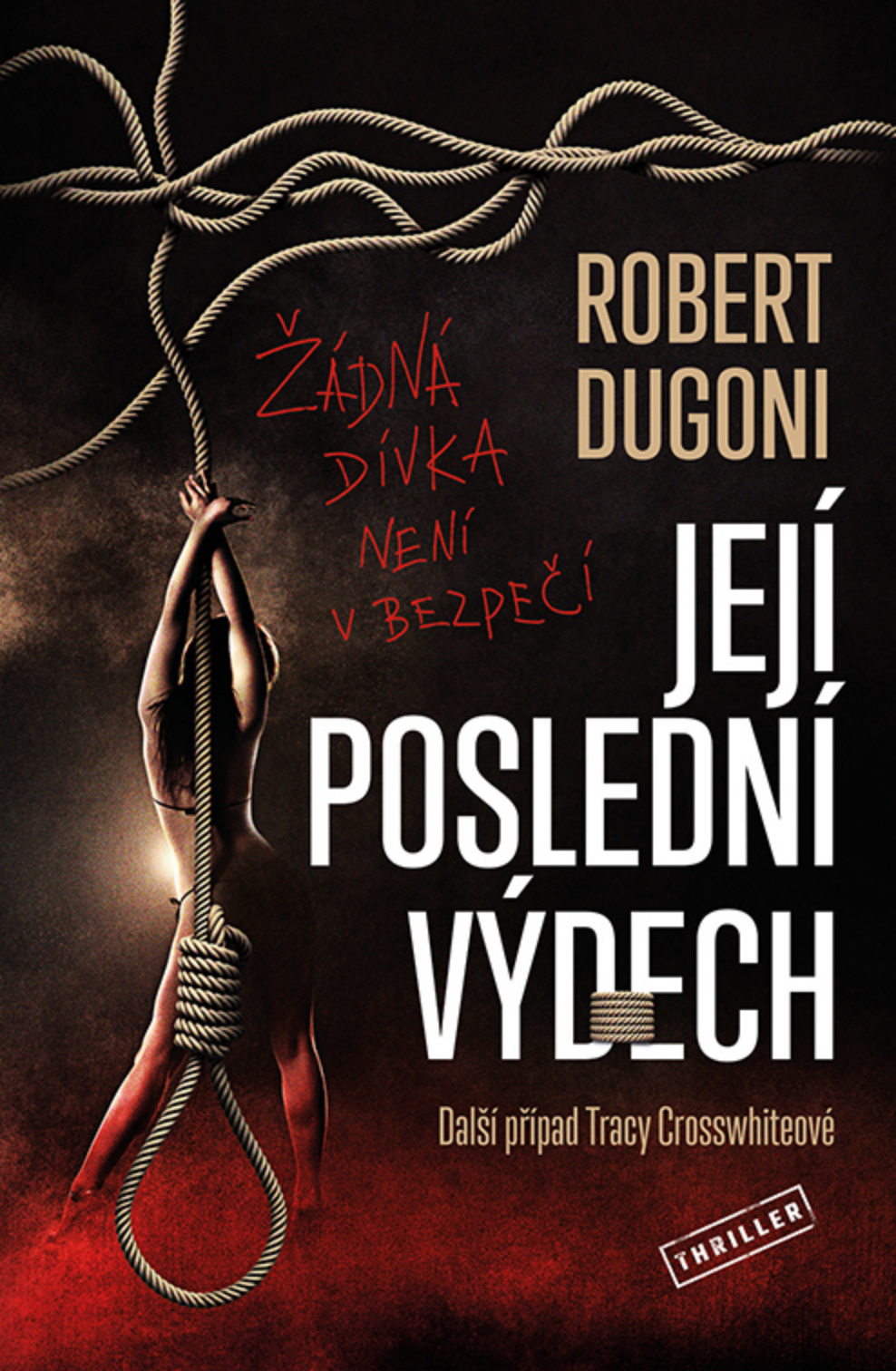

ROBERT
DUGONI

ŽÁDNÁ
DÍVKA
NENÍ
V BEZPEČÍ

JEJÍ POSLEDNÍ VÝDECH

Další případ Tracy Crosswhiteové

THRILLER

JEJÍ POSLEDNÍ VÝDECH

Copyright © 2015 Robert Dugoni

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Kozák, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3208-1 (pdf)

ROBERT DUGONI

JEJÍ POSLEDNÍ VÝDECH

přeložil Jan Kozák

VENDETA

Obsah

<i>KAPITOLA 1</i>
<i>KAPITOLA 2</i>
<i>KAPITOLA 3</i>
<i>KAPITOLA 4</i>
<i>KAPITOLA 5</i>
<i>KAPITOLA 6</i>
<i>KAPITOLA 7</i>
<i>KAPITOLA 8</i>
<i>KAPITOLA 9</i>
<i>KAPITOLA 10</i>
<i>KAPITOLA 11</i>
<i>KAPITOLA 12</i>
<i>KAPITOLA 13</i>
<i>KAPITOLA 14</i>
<i>KAPITOLA 15</i>
<i>KAPITOLA 16</i>
<i>KAPITOLA 17</i>
<i>KAPITOLA 18</i>
<i>KAPITOLA 19</i>
<i>KAPITOLA 20</i>
<i>KAPITOLA 21</i>
<i>KAPITOLA 22</i>
<i>KAPITOLA 23</i>
<i>KAPITOLA 24</i>
<i>KAPITOLA 25</i>
<i>KAPITOLA 26</i>
<i>KAPITOLA 27</i>
<i>KAPITOLA 28</i>
<i>KAPITOLA 29</i>
<i>KAPITOLA 30</i>
<i>KAPITOLA 31</i>
<i>KAPITOLA 32</i>
<i>KAPITOLA 33</i>
<i>KAPITOLA 34</i>
<i>KAPITOLA 35</i>
<i>KAPITOLA 36</i>
<i>KAPITOLA 37</i>
<i>KAPITOLA 38</i>
<i>KAPITOLA 39</i>
<i>KAPITOLA 40</i>
<i>KAPITOLA 41</i>

KAPITOLA 42	
KAPITOLA 43	
KAPITOLA 44	
KAPITOLA 45	
KAPITOLA 46	
KAPITOLA 47	
KAPITOLA 48	
KAPITOLA 49	
KAPITOLA 50	
KAPITOLA 51	
KAPITOLA 52	
KAPITOLA 53	
KAPITOLA 54	
KAPITOLA 55	
KAPITOLA 56	
KAPITOLA 57	
KAPITOLA 58	
KAPITOLA 59	
KAPITOLA 60	
KAPITOLA 61	
KAPITOLA 62	
Epilog	
PODĚKOVÁNÍ	

*Věnuji všem mužům a ženám,
kteří nosí uniformu a odznak
a dnem i nocí pracují na tom,
aby nás ostatní ochránili.
Často příliš rychle kritizujeme
a příliš pomalu děkujeme.*

*Pokud jde o psychopaty, na to neexistují
žádné léky. Neexistuje žádná léčba.
Žádný lék. Existuje pouze vězení.*

klinická psycholožka JENI GREGORYOVÁ, PH.D.

KAPITOLA 1

Tracy Crosswhiteová sledovala minivan přijíždějící na parkoviště. Všimla si autosedačky připoutané na zadním sedadle a žluté cedulky „Dítě v autě“ visící v okně. Žena, která vystoupila, měla na sobě černou balistickou vestu, modré džíny a kšiltovku Seattle Mariners.

„Detektiv Crosswhiteová?“

Tracy podala ženě ruku a ucítila, že ta její je drobná a měkká. „Jen Tracy. A vy budete strážník Pryorová, mám pravdu?“

„Katie. Fakt si toho vážím. Omlouvám se, že vás po pracovní době obírám o čas.“

„To není problém. Učení mi pomáhá udržovat se v obraze. Máte brýle a chrániče sluchu?“

„Ne, nemám.“

Tracy ve skutečnosti ani nenapadlo, že by Pryorová mohla mít vlastní vybavení. „Tak vám nejdřív obstaráme nějaké nádobíčko.“

Vedla Pryorovou do přízemní betonové budovy, kde sídlily kanceláře Sportovní asociace policejního oddělení v Seattlu. Stejně jako většina střešnic byla i tato odlehlá, umístěná na konci úzké příjezdové cesty v průmyslové oblasti asi dvacet minut jižně od centra Seattlu.

Muž za přepážkou pozdravil Tracy křestním jménem a ta začala představovat: „Virgile, tohle je strážník Pryorová. Bude potřebovat ochranu očí a uší a taky potřebujeme terč, pár krabiček nábojů a lepicí pásku.“

„Trénink na kvalifikační zkoušku? Kolik týdnů vám zbývá?“ Virgil se na Pryorovou usmál. „Jste v dobrých rukou.“ Z polic a háčků za pultem vytáhl krabičky s municí a ochranné brýle. „Pořád se

snažíme přimět Tracy, aby to dělala oficiálně a chodila sem na plnej úvazek cvičit nováčky. Co ty na to, Tracy?“

„To, co vždycky, Virgile. Půjdu, až se lidi přestanou zabíjet,“ odvětila.

„Jasně, a až prdy přestanou smrdět.“ Virgil se rozhlédl kolem pultu. „Pro pásku musím skočit dozadu.“

Když odešel, Pryorová se zeptala: „Na co potřebujeme pásku?“

„Na přelepení děr v terči.“

„To jsem ještě nikdy nikde neviděla.“

„Nikdy jste nestřílela tolik, jako budete teď.“

Virgil se vrátil a podal Tracy roli modré pásky. Poděkovala mu a odvedla Pryorovou zpátky ven. „Jedte za mnou,“ řekla a vklouzla do kabiny svého pickupu Ford F-150 z roku 1973. Po návratu z Cedar Grove prodala své subaru. Mohla si sice dovolit nový vůz, ale starší model pickupu jí vyhovoval. Motoru trvalo několik minut, než se zahřál, hlavně za chladných rán, a na karoserii bylo pár škrábanců a promáčklin, ale celkově auto nevypadalo na svůj věk vůbec špatně. Kromě toho jí tenhle pickup připomínal auto, se kterým její otec jezdil na střelecké závody, když ona a její sestra Sára byly ještě malé.

Po dvou stech metrech jízdy po rozpraskaném asfaltu plném výmolů zaparkovala u vchodu do bojové střelnice seattleské policie. Když vystoupila, uslyšela známé zvuky – práskání výstřelů a štěkot velkých psů. Netušila, jaký génius se rozhodl umístit policejní chovatelskou stanici do sousedství střelnice, ale bylo jí líto psů i každého, kdo musel na stanici trávit déle než minutu a poslouchat je.

Na střelnici se vcházelo brankou v dvaapůlmetrovém drátěném plotě, nad nímž se táhlo jedno vlákno žiletkového drátu. Tracy čekala na Pryorovou a foukala si do pěstí teplý vzduch. Předpověď počasí byla typická pro březnový večer, chladno s lehkým mrholením. Ideální pro tréninkové účely.

„Jak začneme?“ zeptala se Pryorová.

„Vy střílíte. Já se dívám,“ řekla Tracy.

Patnáct překližkových střeleckých stanovišť, takzvaných „po-intů“, stálo asi dvacet pět metrů od kovového převisu, který se tyčil nad šikmým svahem posetým vystřílenými projektily. Tracy vybrala stanoviště nejdále vlevo a nejbližší k chovné stanici, ale hlavně daleko od dvou mužů střelících na pravé straně střelnice. Musela si namáhat hlasivky, aby ji bylo slyšet přes štěkot a ozvěnu dávek ze zbraní střelců. „Začneme s failure drill, tři metry od terče, tři sekundy na vypálení čtyř ran. Dvě rány do těla, dvě rány do hlavy.“

„Rozumím,“ odpověděla Pryorová.

Terč – karikaturu „padoucha“ s vyboulenýma chlupatýma rukama a hrozivým výrazem – připnuly na kus lisované lepenky a postavily pod převis. Pak se vrátily tři metry zpět ke značce na zemi. Tracy řekla: „Připravit.“

Pryorová odjistila pistoli glock, namířila hlaveň na zem a zaujala šermířský postoj s nohama na šířku ramen, levé chodidlo mírně předsunuté před pravým. Tracy štouchla do vnitřní strany její levé nohy a postrčila ji o dva centimetry ven, aby měla širší postoj.

„Pal,“ řekla.

Pryorová zvedla zbraň a třikrát vystřelila. Přesně jak Tracy čekala, Pryorová se při každém výstřelu zachvěla, což způsobilo, že se hlaveň nepatrně posunula mimo cíl. Vídala to u nováčků často, hlavně u rekrutek.

„Připravit,“ řekla Tracy.

Pryorová si sundala chránič sluchu z levého ucha. „Nedáte mi...?“

„Připravit,“ zopakovala Tracy.

Pryorová si upravila chrániče sluchu a znovu zaujala postoj.

„Pal.“

Pryorová znovu vystřelila.

„Připravit,“ zavelela Tracy. „Pal.“ A mladá policistka vypálila potřetí.

Nechala ji opakovat postup, dokud zásobník nevyprázdnila. Když Pryorová sklonila zbraň, byla z návalu adrenalinu celá udýchaná.

„Unavujou se vám ruce a ramena?“ zeptala se Tracy.

„Trochu.“

„A přesto střílíte lépe.“

„To jo,“ souhlasila Pryorová a přes žlutě zabarvené brýle se podívala na cíl.

„Můžu vás naučit střílet *líp*,“ řekla Tracy. „Ale nemůžu vás naučit střílet. Musíte překonat strach, když ze zbraně vypálíte. Očekáváte hluk a zpětný ráz, což způsobí, že se leknete, a to váš výstřel zmaří. Jediný způsob, jak to překonat, je střílet, a to hodně. Jak často chodíte na střelnici?“

„Snažím se sem jezdit, kdykoli to jde,“ řekla Pryorová, „ale je to těžké. Mám doma dvě malé holčičky.“

„Co dělá váš manžel?“

„Pracuje pro jednu stavební firmu.“

„Chce, abyste si udržela práci?“

„Samozřejmě. Potřebujeme peníze.“

„Pak musí vaše dcery hlídat, abyste mohla trénovat.“ Tracy jí ukázala pravý palec. „Víte, od čeho je ten mozol?“

„Od střelby.“

„Od nabíjení zásobníku. Jsem tu dvakrát týdně, ať prší nebo svítí slunce, ve dne v noci. Jediný způsob, jak se zlepšit ve střelbě, je střílet. Když se vám nepodaří kvalifikovat, nemůžete pracovat. Dají vás do nápravného tréninkovýho programu. Máte stigma. Jste ženská, Katie. Nepotřebujete žádný jiný důvod, aby si mysleli, že jste neschopná.“

Tohle potřebovala Pryorová slyšet. A její manžel jakbysmet.

„Jste ochotná na tom makat?“

Pryorová vytáhla ze zadní kapsy džínů mobilní telefon. „Zavolám domů.“

Když se vzdálila, aby si zavolala, Tracy začala znovu nabíjet zásobník. Najednou se k ní přiblížil jeden z mužů, kteří dosud stříleli na opačném konci střelnice. „Přišly jste si sem vybít nahromaděnou ženskou agresivitu, dámy?“ Johnny Nolasco byl kapitán oddělení násilných trestných činů, Tracyin šéf. A taky pěkný vůl.

„Jen si trochu zastřílíme, kapitáne.“

„Blíží se kvalifikační test,“ řekl Nolasco. Navzdory chladnému počasí si oblékl jen přiléhavé tričko s krátkým rukávem, na pravém bicepsu měl vytetovaný ostnatý drát. „Neměli bychom to udělat trochu zajímavý?“

Tracyin kvalifikační terč z maturity na policejní akademii nahradil ve vitrině s trofejemi u vchodu do školy ten Nolascův. Za posledních dvacet let nikdo nedosáhl vyššího kvalifikačního výsledku a Nolascovo ego se z toho nikdy nevzpamatovalo. „Jsem dobrá,“ odvětila Tracy a pokračovala v nabíjení.

„Ne zas tak dobrá,“ namítl Nolasco a před odchodem si prohlédl Pryorovou od hlavy až k patě.

Ta mezitím ukončila hovor a vrátila se za Tracy. „Kdo to byl?“

„Důvod, proč musíte složit kvalifikační zkoušku.“

Snesla se tma a vrstva mořské mlhy, která zbarvila světla ze sloupů do sychravě žluté barvy, snížila viditelnost. Tracy povzbuzovala Pryorovou, aby ignorovala živly a soustředila se na jemnou techniku střelby, například na to, jak správně používat zaměřovač. „Pokud dokážete střílet za podobného osvětlení a počasí, při zkoušce si budete jistější,“ dodala.

„Jaký je váš nejlepší kvalifikační výsledek?“ zeptala se Pryorová.

„Jedenapadesát.“

„Páni! To je perfektní skóre. Kde jste se naučila střílet?“

„Když jsem vyrůstala, hodně jsem se účastnila střeleckých soutěží. Byla to rodinná záležitost. Hodnotili nás podle rychlosti a přesnosti. Je to jako se vším, co děláte; pokud to chcete dělat dobře, musíte na tom makat. Hlavní je hodně opakování a vytváření správných návyků.“

Pryorová pokrčila, narovнала a zase pokrčila prsty a pak si foukla do pěsti.

„Máte bolavé ruce.“

„Trochu.“

„Pořídte si jeden z těch balónků naplněných pískem a mačkejte ho, když jste na hlídce nebo sedíte doma u televize.“

„Hej, Tracy!“

Tracy se otočila. I když se částečně ztrácel v mlze, spatřila Virgila, jak stojí před svým švestkově modrým plymouthem s otevřenými dveřmi. Mával rukama nad hlavou, zezadu nasvícený světlem z kupole. Přední světla vozu prozařovala houstnoucí mlhu a výfuk chrtil nadýchaná bílá oblaka zplodin. „Kancelář je zamčená. Zamknete bránu, až budete odcházet?“

„Žádný problém, Virgile.“

Znovu zamával, pak nasedl do auta a odjel.

Tracy nechala Pryorovou střílet, dokud jim nedošla munice. Když skončily, Pryorová se spokojeně usmála. Potřebovala by víc praxe, ale pomalu se zlepšovala.

„Pomůžu vám posbírat mosaz,“ nabídla se, přestože použité cvičné nábojnice byly hliníkové.

„Udělám to sama,“ řekla Tracy. Cítila se trochu provinile, že Pryorovou tak zdržela v tomhle mizerném počasí. „Vraťte se domů. Nebudeme pokoušet štěstí hned první noc.“

„A co vy?“ zeptala se Pryorová.

„Čeká na mě jen kočka. Tak už jděte. Vraťte se domů k rodině.“

Vzaly terč a Tracy ji doprovodila k bráně. Pryorová jí předala brýle a chrániče uší, aby je vrátila Virgilovi. „Hele, fakt nevím, jak vám dostatečně poděkovat.“

„O něčem bych věděla. Zvládněte ten kvalifikační test. A pak předávejte to, co jsem vás naučila.“

Když utichl hukot minivanu strážníka Pryorové, Tracy zpod řídicí věže vytáhla dvacetilitrový kbelík, vrátila se ke kovovému převisu a posbírala nábojnice. V kbelíku chrastily jako drobné. Psi v chovné stanici, tiší od chvíle, kdy Pryorová přestala střílet, se znovu rozštěkali. Tracy se zarazila. Bylo nepravděpodobné, že by slyšeli chřestění nábojnic. Zdálo se jí, že zaslechla zvuk motoru auta, a podívala se na silnici. V mlze se však žádná světla neodrážela. Její pozornost upoutalo cvaknutí nad hlavou, to se však ozvalo teprve poté, co zhasla světla na

sloupech a nastala hluboká tma. Zkontrolovala mobil: přesně devět hodin. Virgil měl svícení nastaveno na časovém vypínači.

Uslyšela zadrnčení drátěného plotu a zdálo se jí, že vidí někoho stát u otevřené brány, v té mlze si ale nemohla být jistá. Odložila kbelík, položila ruku na pažbu svého glocku a přes štěkot psů zakřičela: „Jsem policistka a jsem ozbrojená! Jestli tam někdo je, ozvěte se.“

Nic.

Stále držela ruku na glocku. Zvedla kbelík a odnesla ho do řidičské věže, kde ho postavila ke zdi – cestou ven hodila Pryorové chrániče očí a uší do šterbiny ve dveřích kanceláře. Kráčela k východu a obezřetně zkoumala cestu, jestli se tam někdo nepohne.

Zatímco procházela bránou, o temeno hlavy se jí otřelo cosi drsného. Uskočila dozadu, instinktivně máchlá do vzduchu a zvedla glock. Když si uvědomila, že po ní nikdo nejde, vytáhla telefon a stiskla ikonu svítilny. Ostré světlo jí ztížilo výhled, jako když dálková světla v noci svítí do mlhy. Popošla blíž k východu a zvedla světlo.

Na provaze zachyceném v žiletkovém drátu na vrcholu plotu visela katovská smyčka.

Tracy rychle zhodnotila situaci. Byla sama, a v tuto chvíli navíc zranitelná. Zhasla světlo.

Když Pryorová odcházela, oprátka tam evidentně nebyla a světla na sloupech stále svítla. Tracy nic neslyšela ani neviděla. Předtím měla pravdu, když se jí zdálo, že slyšela auto a viděla někoho stát u brány. Nechat oprátku na policejní střelnici byl odvážný kousek. Věděl ten člověk, že tam ještě je, nebo si myslel, že je střelnice opuštěná? V té mlze by ji těžko někdo viděl. Vzápětí tuhle myšlenku zavrhlá. Byla by příliš velká náhoda, že by tu někdo jen tak nechal oprátku zrovna v ten večer, kdy tady Tracy střílela. To znamenalo, že ji někdo sledoval. Šlo o úmysl. Otázka zněla, zda v tom nebylo také něco osobního. Oddělení se nedávno ocitlo pod palbou médií, protože ženské iniciativy spustily povyk kvůli změnám ve vyšetřování případu erotické tanečnice ze severního Seattlu uškrcené smyčkou v motelovém pokoji. Vyšetřování smrti Nicole Hansenové měla Tracy

na starosti až do svého náhlého odjezdu do Cedar Grove, na soudní slyšení, které vedlo k propuštění odsouzeného vraha její sestry. Zatímco byla pryč, Nolasco přenechal vyšetřování vraždy oddělení odložených případů, což vyvolalo bouřlivé reakce jak rodičů oběti, tak skupin hájících práva žen.

Tracy na mobilu vyťukala číslo. Když se ozval dispečink, sdělila své jméno, číslo odznaku a místo, kde se nachází. Pak požádala o posily a tým CSI, který měl na starost ohledání místa činu.

Ukončila hovor a dál zvažovala svou situaci. Nelíbilo se jí, že je tu sama a úplně nechráněná. Její auto stálo hned vlevo u brány. Kdyby se k němu dostala, mohla by zajet ke vchodu do střelnice a tam počkat na posily.

Opatrně se sunula kupředu, glock zvednutý v pohotovostní pozici. Vyhnula se oprátce a prošla brankou, zády přitisknutá k plotu. Pod botami jí křupal štěrk, když se podél pickupu kradla ke dveřím řidiče. Vytáhla klíček, soustředila se, aby hned napoprvé zapadl do zámku, a otočila jím. Zámek zapraskal. Tracy nespěchala a raději chvíli počkala, než dveře otevřela. Už chtěla nastoupit, když vtom si všimla, že vzadu z ložné plochy pickupu něco vyčnívá. Vzápětí si uvědomila, že je to jen roh zadního okénka nástavby, zvednutého na pružinách.

Skočila k zadnímu nárazníku, zastavila se, pak se rychle otočila a přešla očima ložnou plochu. Byla prázdná. Znovu se otočila a prohlížela si prostor za sebou, ale viděla jen obrysy telefonních sloupů zahalených v mlze.

Spustila zadní okno, otočila kličkou a uslyšela, jak se zacvaklo.

Když se vracela do kabiny pickupu, psi na stanici se znovu rozštěkali.

KAPITOLA 2

Tracy se vrátila na hlavní silnici před uličku vedoucí ke Sportovní asociaci policejního oddělení v Seattlu. Na příjezd hlídky nemusela dlouho čekat. Uniformovanému policistovi dala pokyn, aby vstup do uličky uzavřel žluto-černou páskou, označující místo činu. Hned nato byla ráda, že to udělala. Přijely zpravodajské vozy s reportéry a za nimi se objevil její seržant Billy Williams.

„Myslel jsem, že jsi to nahlásila mobilem,“ řekl, zatímco sledoval chumel reportérů.

„To jsem taky udělala,“ odpověděla Tracy.

Používání mobilního telefonu mělo pomoci média obejít, ale policejní oddělení v Seattlu bylo už dlouho jako řešeto. Vedení si rádo získávalo přízeň novinářů a zásobovalo je informacemi, přičemž mezi detektivy v oddělení násilných trestných činů panovalo podezření, že u nich dochází k úniku informací. Sama Tracy také zůstávala mediálně zajímavou postavou po tom, co se stalo v Cedar Grove.

Williams si pečlivě upravil černou pletenou řidičskou čepici, která k němu neodmyslitelně patřila od chvíle, kdy se smířil s nevyhnutelným a oholil si hlavu. S oblibou říkal, že na podzim a v zimě ho čepice hřeje a v létě zase chrání pokožku hlavy před sluncem. Ale Tracy měla podezření, že se ta čapka Billymu prostě líbí. Nechal si také narůst tenký knírek a malou úzkou bradku, díky čemuž se hodně podobal herci Samuelu L. Jacksonovi.

Tracyin partner Kinsington Rowe dorazil o deset minut později. Kins vystoupil ze staršího modelu BMW a nasoukal se do koženého

kabátu. „Omlouvám se,“ řekl místo pozdravu. „Byli jsme u Shanniných rodičů na večeři. Co tu máme?“

„Ukážu ti to,“ odvětila Tracy. Kins s ní nastoupil do kabiny pickupu. Billy je následoval ve svém džípu.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Kins.

„Já?“

„Vypadáš trochu vyděšeně.“

„Jsem v pořádku.“ Ve snaze změnit téma se zeptala: „Tak u Shanniných rodičů, jo?“

Kins se zatvářil rozpačitě. „Zkousíme teď společný nedělní večer, abychom zjistili, jestli to pomůže. S jejím otcem jsem se trochu zapletl do diskuse o kontrole zbraní.“

„Jak to šlo?“

„Asi tak, jak bys čekala.“

Tracy odbočila a zaparkovala daleko od vstupu na střelnici. Zapnula stěrače, aby z čelního skla odstranila mlhu. Světla pick-upu osvětlovala oprátku.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Kins.

„Nejsem si jistá. Někdo to tam dal hned po zhasnutí světel.“

„Chtěl, abys to našla.“

„Vypadá to tak.“

„O tom nepochybuj.“

Vystoupili z kabiny a přiblížili se k místu, kde nyní stál Williams. „Vypadá to na stejný lano,“ poznamenal Kins. „Stejná barva. Uzel nevidím.“

Nicole Hansenová nebyla jen uškrcena. Byla svázána do kozelce, pomocí důmyslného systému, který měl obět mučit. Když Hansenová narovнала nohy, provaz se napnul a smyčka se utáhla. Nakonec jí došly síly, nemohla pozici udržet a uškrtla se. Tracy s Kinsem to považovali za vraždu, i když hned nevyloučili ani možnost, že Hansenová zemřela při sexuálních hrátkách, které se šeredně zvrtly. Pro někoho sice bylo těžké představit si, že by žena souhlasila s takovým mučením, ale Tracy poté, co jí přidělili na oddělení sexuálních útoků, zažila i horší

věci. Když toxikologický rozbor krve oběti odhalil rohypnol, dobře známou „drogu znásilnění“, teorii o dobrovolných orgiích vyškrtli.

„Takže hypotéza číslo jedna: je to ten samej člověk, kterej zabil Nicole Hansenovou,“ řekl Kins. „Hypotéza číslo dva: je to někdo, kdo je naštvanej, že vyšetřování vraždy Hansenových souplí do odložených případů, a chce dát najevo svůj názor.“

„Mohl by to být napodobitel,“ podotkl Billy.

„Hypotéza číslo tři,“ doplnil Kins.

Během vyšetřování případu Hansenové se k místní televizní reportérce Marii Vanpeltové dostal znalecký posudek, podle něhož bylo lano použité k uškrcení Hansenové polypropylenové se zákrutem Z. Vanpeltová si to pochopitelně nenechala pro sebe. Vedení policie hlasitě protestovalo u ředitele stanice, který se kajícně omluvil s tím, že se to už nikdy nestane.

„Ať už se přikloníme k jakékoli verzi,“ řekl Billy, „nechal to na místě, kde to nešlo přehlédnout. To znamená, že tě sledoval. Pošlu někoho z našich lidí, aby na tebe dohlédl.“

„Nepotřebuju chůvu, Billy.“

„Jen dokud nezjistíme, co ten chlap zamýšlel.“

„Udělala bych do něj díru dřív, než by se ke mně přiblížil na tři metry,“ odsekla Tracy.

„Je tu jeden problém,“ poznamenal Kins. „Nemáš nejmenší po-
nětí, kdo to je.“

KAPITOLA 3

Hlídkový vůz z jihozápadního okrsku zaparkoval u obrubníku před Tracyním domem ve čtvrti Admiral District v západním Seattlu, právě když vjížděla na příjezdovou cestu. Zamávala strážníkovi a vjela do garáže, snad až příliš úhledné a uspořádané. Nábytek a kartonové krabice s většinou jejích věcí z bytu na Capitol Hillu zůstaly naskládané na druhé polovině prostoru pro dvě auta. Dům si pronajala kompletně zařízený od jednoho agenta FBI, který se s manželkou přestěhoval na Havaj, ale nechtěl ho prodat, dokud si nebude jistý, že se jim v ráji bude líbit.

Tracy prošla dveřmi vedoucími do malé chodby u kuchyně, vytáhla z lednice otevřenou láhev chardonnay a nalila si skleničku. Do místnosti přiklusal Roger, její černý kocourek, vyskočil na pult, popocházel a mňoukal. Nebylo to láskou k ní. Chtěl dostat nažrat. Měla automatický dávkovač na suché krmivo, ale rozmazlovala Rogera tím, že mu na noc dávala konzervy. Když se vrátila domů ze střelnice, hodina večere už dávno minula. „Typickej chlap,“ řekla, podrbala kocoura na hlavě a pohládila ho po hřbetě. „Teď to čekáš každé večer.“

Vytáhla ze skříně konzervu, vysypala její obsah do misky a přemýšlela nad událostmi toho večera, dokud nezabzučel interkom. S Rogerem v patách přešla obývací pokoj a stiskla tlačítko, kterým aktivovala interkom u brány v třímetrovém kovaném plotě obklopujícím přední dvorek.

„To jsem já,“ promluvil Dan.

Tracy stiskla druhé tlačítko, aby uvolnila zámek brány, a zvedla Rogera do náruče. Kocour byl tak trochu bohém, rád vyrážel na špacír a v tuto pozdní hodinu byl potenciální potravou kojota. Otevřela přední dveře a mávnutím naznačila hlídce „to je v pořádku“, zatímco Dan držel bránu otevřenou pro Rexe a Sherlocka. Psi, oba kříženci rhodéského ridgebacka a mastifa, vážili dohromady více než 130 kilogramů. Protlačili se bránou, u fontány uprostřed terasy se rozdělili a potom se z obou stran seběhli k Tracy. Roger, který s nimi nechtěl mít nic společného, se vymanil a spěchal zpátky dovnitř, nejspíš na nějaké vyvýšené místo. Tracy chytila psy kolem čenichů a hladila je po srsti. „Jak se mají moji kluci, co? Jakpak se mají moji kluci?“

Dan položil příruční tašku na mramorovou dlažbu ve vchodu. „Proč venku sedí strážník v policejním autě?“

„Říkala jsem ti, že nemusíš zvonit,“ řekla. „Můžeš použít kód.“ Zámek na bráně i vchodové dveře se aktivovaly čtyřmístným kódem na klávesnici. Přestože spolu vážně chodili už tři měsíce, Dan se dovnitř nikdy nepustil sám ani jí nedal klíč od svého domu v Cedar Grove.

Zavřela dveře. Psi se rozběhli hledat Rogera, který stál na vršku knihovny s ohnutým hřbetem a výhružně syčel.

„Co se děje?“ zeptal se Dan.

Tracy zvedla sklenici a zamířila do kuchyně. „Chceš taky?“

„Jasně, ale radši je nejdřív pustím ven.“ Městečko Cedar Grove, kde Dan a Tracy vyrůstali a kam se Dan nedávno vrátil, bylo vzdálené hodinu a půl jízdy na sever.

Slyšela, jak sestupuje po schodišti do nižšího patra, doprovázený duněním psích tlap. Dům byl postavený na pilířích. Horní patro na úrovni ulice tvořila kuchyně, otevřený prostor jídelny a obývacího pokoje a hlavní ložnice s koupelnou. Rozloha byla dvakrát větší než Tracyn byt na Capitol Hillu. Spodní patro – rodinný pokoj s plně zásobeným barem, koženým gaučem ve tvaru L, velkoplošnou televizí, dvěma ložnicemi a další koupelnou – nikdy nevyužívala. Dveře dole u schodiště nechávala zamčené. Otvírala je pouze v případě, když

Dan vzal Rexe a Sherlocka dolů, aby si psi na malém zadním dvorku vyřídili své záležitosti.

Tracy vyšla na terasu u jídelny. Nad Elliottovým zálivem se vznášela šedá ponurá mlha, která zakrývala většinu siluety Seattlu. Za jasných nocí se jí otvíral nádherný panoramatický výhled na světlá budov v centru, jež se třpytila na černé hladině zálivu, a na vodní taxíky, které jako vodní brouci klouzaly od Mola 50 do západního Seattlu, nebo na osvětlené trajekty mířící z Colman Docku na Bainbridge Island a do Bremertonu. Právě ten výhled a pocit bezpečí Tracy přesvědčily, aby si dům pronajala.

Rex s Sherlockem pod ní vyrazili zadními dveřmi a spustili detektor pohybu na světlometech, které Dan nainstaloval při své poslední návštěvě. Jejich těla vrhala podlouhlé stíny, když čenichali podél okrajů malého trávníku. Trávník hraničil se svahem klesajícím dalších dvě stě metrů až k Harbor Way, silnici lemující Elliottův záliv.

Když se psi vydováděli, Dan na ně zavolal a oni ho následovali dovnitř. Mírně zadýchaný se poté připojil k Tracy na terase. „Světlá fungují,“ řekl a vzal si od ní sklenku vína.

„Viděla jsem.“

„Dobře, tak už to přestaň protahovat a řekni mi, co se stalo. Proč venku stojí policejní auto?“

Tracy mu pověděla o oprátce.

Dan položil sklenici na stůl. „A ty si myslíš, že by to mohl být ten samý chlap, co zabil tu tanečnici?“

„Nevím. Mohl by to být jen napodobitel. Anebo někdo, kdo je namítán, že vyšetřování předali oddělení odložených případů.“

„Jaká je šance, že by to mohl být napodobitel?“

„Docela velká, protože Maria Vanpeltová veřejně oznámila, že Hansenovou uškrtili smyčkou, a prozradila typ provazu.“

„No, souhlasím s vaším seržantem. Ať je to kdokoli, sledoval tě. A lidi obvykle policisty nesledují. Tohle není někdo, koho bys měla brát na lehkou váhu.“

„To vím,“ přikývla. „Proto jsem tě taky požádala, abys přijel.“

Dan se na okamžik zatvářil zaraženě, nejspíš proto, že Tracy nebyla z těch, kdo si často připouštějí vlastní zranitelnost. Když si ale uvědomila, že ji někdo sledoval, znovu si vzpomněla na dvě podobné příhody v Cedar Grove. Poprvé to bylo na veterinární klinice, když postřelili Rexe. Myslela si, že ji někdo sleduje z auta. Kvůli hustému sněžení se jí bohužel nepodařilo přechíst značku auta ani nikoho neviděla uvnitř, takže to nejprve zavrhl. Názor změnila poté, co pozdě v noci spatřila před svým motelovým pokojem zaparkovaný vůz se setřeným předním sklem, ačkoli hustě sněžilo. Než se však vrátila do pokoje pro zbraň, auto mezitím odjelo.

„Dobře,“ promluvil nakonec Dan. „Jsem rád, že jsi to udělala.“

Přistoupila k němu a přitiskla mu obličej na hrud. Na tváři cítila jeho kašmírový svetr, hebký a teplý. Objal ji a políbil na temeno hlavy. Venku zaslechla tiché zasténání mlhové sirény a znovu si vzpomněla na oprátku.

KAPITOLA 4

Měl spoustu času na zabíjení.

Přesunul si židli – levnou, jaká bývá v hotelových recepcích –, aby lépe viděl na televizi připevněnou ke stropu v rohu místnosti. Byl to dinosaur se zabudovaným videorekordérem a DVD přehrávačem. Chtěl si pustit videokazetu, ale vtom ho zaujalo, když hlasatel těsně před reklamou upozornil na nadcházející reportáž, což byl trik, který ho opravdu rozčiloval. Podle všeho se objevila mimořádná zpráva ohledně té policajtky z oddělení vražd v Seattlu, ale nejdřív musel přetrpět nesmyslnou reklamu na Cialis a sledovat staršího muže a ženu, jak se potápějí do jezera a vynořují se v milostném objetí.

„Díváš se na tu blbost?“ zeptal se ženy. „Jsou to herci. Víš přece, že jsou to herci, ne? Platí těm lidem peníze za to, aby světu oznamovali, že jim nechce stát nebo že mají hemeroidy.“ Teatrálně zakroutil hlavou. „Co někteří lidé neudělají pro prachy, vid' že jo?“

Žena zamumlala nesrozumitelnou odpověď, což bylo v pořádku, protože reklama naštěstí skončila a zprávy pokračovaly. „Pst,“ řekl.

Za stolem ve studiu seděl moderátor a nad jeho pravým ramenem byla fotografie katovské oprátky. „Mimořádná zpráva – detektiv Crosswhiteová z oddělení vražd v Seattlu učinila znepokojivý objev na policejní střelnici,“ začal. „Investigativní reportérka KRIX Maria Vanpeltová se nám hlásí živě ze Sportovní asociace policejního oddělení v Tukwile.“

Blondatá reportérka stála v záři reflektoru kamery a na fialovo-černé goretexové bundě se jí třpytily dešťové kapky. „Detektivové z CSI dnes večer přispěchali na zdejší střelnici,“ oznámila.

„Snaží se všechno šíleně zdramatizovat, že?“ řekl muž.

Žena neodpověděla.

„Stalo se tak poté, co detektiv Crosswhiteová z oddělení vražd, která cvičila na policejní bojové střelnici, objevila oprátku.“

Muž se vsedě napřímil.

„Možná si vzpomenete na naši exkluzivní reportáž, v níž jsem odhalila, že tanečnice Nicole Hansenová byla uškrcena oprátkou v motelovém pokoji na Aurora Avenue,“ pokračovala Vanpeltová. „No a dnes večer jsme se dozvěděli, že policistka z oddělení vražd, která vedla vyšetřování, je tatáž policistka, která našla oprátku na střelnici.“

Na obrazovce se objevili policisté v uniformách i v civilu, hlídkové vozy a dodávka CSI. „Rodina Nicole Hansenové kritizovala rozhodnutí policejního oddělení v Seattlu zařadit vyšetřování této vraždy po pouhých čtyřech týdnech mezi odložené případy, což také vyústilo v hlasité protesty několika organizací hájících práva žen. Policejní oddělení odmítá komentovat, zda existuje nějaká souvislost mezi případem Hansenové a oprátkou nalezenou dnes večer, ale rozhodně se zdá, že se zde někdo pokouší vyslat velmi ostrý vzkaz.“

Moderátor zamíchal papíry na stole. „Děkuji, Marie. Je to samozřejmě příběh, který budeme na stanici KRIX i nadále pečlivě sledovat.“

„Já ne.“ Muž zvedl dálkový ovladač, namířil ho na televizi a stiskl tlačítko „Play“. Videorekordér cvakl a zabzučel. Obrazovka zčernala a vzápětí ji zaplnilo zrnění. O chvíli později zazněla hudba a zpoza červené sametové opony vytančili králík Bugs a kačer Daffy, oblečení jako kabaretní umělci se slaměnými klobouky a hůlkami. Muž si s nimi začal zpívat a cítil, jak mu v těle začíná sálat uklidňující teplo.

Měl spoustu času na zabíjení.

Zkontroloval hodinky. Zas tolik času nezbývalo. Škrtl zápalkou. Plamen v potemnělé místnosti modrozlutě zaplál. Muž si zapálil cigaretu a silně potáhl, až se rozzářila do červena. Stejně jako bývalý vážený americký prezident Bill Clinton při kouření nešlukoval.

Vyslal dým směrem k plastové ceduli „Zákaz kouření“, přilepené na zažloutlých tapetách za dveřmi koupelny.

„Představení začíná.“ Předklonil se a přitiskl žhnoucí červený oharek na ženino chodidlo.

KAPITOLA 5

Tracy se probudila krátce po čtvrté ranní po několika hodinách spánku. Nechtěla Dana budit, a tak potichu vyklouzla z postele. Rex a Sherlock se posadili ve svých pelíšcích a pozorovali ji. Z nočního stolku sebrala mobilní telefon a pistoli glock, ze zadní strany dveří si vzala župan a vyrazila z pokoje. Rex se spustil zpátky na zem a znaveně zasténal, ale Sherlock si protáhl nohy a prohnul hřbet. Pak už následoval Tracy ven z pokoje, jako by ho k tomu nutil nějaký smysl pro rytířství.

Tracy zavřela dveře ložnice a třela psovi kostnatý hrbolek na hlavě. „Jsi hodnej kluk, víš to?“

V kuchyni uvařila čaj a odměnila Sherlocka umělou kostí. Pro případy, kdy u ní Dan zůstal přes noc, jich ve spíži měla celý sáček. Sherlock následoval Tracy do jídelny, a když se posadila ke stolu, padl jí k nohám. Dál ho hladila po hlavě a usrkávala čaj, aby tělu i mysli dopřála čas na probuzení. Mlhová siréna znovu zasténala. Sherlock na okamžik našpicoval uši, pak se znovu pustil do ohlodávání kosti. Mlha za posuvnými skleněnými dveřmi stále zakrývala většinu výhledu. Kromě Sherlockova hryzní a občasného vrzání a lupání v útrokách domu všude panovalo ticho.

Tracy otevřela notebook a klepla do klávesnice. Obrazovka se rozzářila jemným modrým světlem. Několika kliknutími otevřela webové stránky Úřadu generálního prokurátora státu Washington, zadala své uživatelské jméno a heslo a vstoupila do systému sledování vyšetřovaných vražd. HITS byla databáze obsahující informace o více než 22 000 vraždách a sexuálních útocích spáchaných na území států Washington, Idaho a Oregon. Detektivové si mohli pomoci slov jako

„provaz“ a „smyčka“ vyhledat případy podobné tomu svému. Tracy už předtím zredukovala počet případů na 2240 a následně jej zúžila na mnohem přijatelnějších 43, jakmile omezila vyhledávání na oběti, které nebyly sexuálně napadeny.

Společně s Kinsem je překvapilo, když zpráva soudního lékaře neodhalila v tělních dutinách Nicole Hansenové žádné sperma ani stopy po spermicidu či lubrikantu, jež by naznačovaly použití kondomu. Hansenová nebyla sexuálně napadena, alespoň ne osobou, která ji zabila. Tracy těch třiačtyřicet případů procházela po nocích, ale byl to pomalý a pracný proces. Formulář HITS vyžadoval, aby vyšetřující detektiv zodpověděl více než dvě stě otázek na témata, která zahrnovala způsob smrti, identifikační znaky oběti, jako tetování nebo mateřská znaménka, a konkrétní údaje o každé osobě relevantní pro daný případ. Papírování bylo strašákem každého detektiva, a Tracy tudíž nepřekvapilo, že některé dotazníky nebyly úplně kompletní.

„Co myslíš, Sherlocku?“

Velký pes zvedl hlavu od kosti a pozoroval ji.

„Máš nějaký nápad?“

Povytlhl obočí, jako by se ptal, o co konkrétně jí jde.

„To je jedno. Sežer si tu svou kost.“

Po hodině práce vyřadila další tři případy, osvěžila se čajem a snědla dva toasty. Sherlock ležel na boku a tiše chrápal. Tracy mu záviděla. Za okny z tabulového skla se z mlhy vynořilo panorama centra Seattlu – temné siluety na rezavé ranní obloze, což Tracy přimělo odříkat si přísloví, které se jako malá naučila nazpaměť: „Rudé nebe noční námořníka těší. Rudé nebe ranní námořníka děsí.“ Doufala, že to tak není.

Podívala se na hodiny na počítači a usoudila, že má čas projít ještě jeden případ, než bude muset vzbudit Dana. A policistovi v hlídkovém voze chtěla přinést šálek kávy. Sledovačky taky kdysi dělala. Nebyla to žádná velká zábava, zvlášť když se člověku chtělo na malou. Muži policisté si s sebou mohli vzít lahve na močení. Ona to měla o něco složitější.

Začala procházet další formulář. Beth Stinsonová, zavražděná ve svém domě v severním Seattlu, žila sama. Tracy přešla na popis způsobu smrti Stinsonové a její zájem vzrostl, když si přečetla slova „provoz“ a „smyčka“. Stinsonová byla nalezena nahá na podlaze v ložnici se smyčkou kolem krku, zápěstími svázanými za zády a připoutanými ke kotníkům. Tracy se zrychlil tep. Vyšetřující detektiv si všiml, že její postel zůstala ustlaná, což mu pravděpodobně připadalo zvláštní vzhledem k tomu, že Stinsonová zemřela brzy ráno. Tracy a Kins reagovali na úhledně ustlanou postel v motelovém pokoji Nicole Hansenové stejně.

„Žádné známky násilného vniknutí do domu,“ četla nahlas a skenovala text očima stále rychleji. „Žádné známky, že by vrah prohledával nebo zpřeházel dům.“ Na kuchyňské lince se našla kabelka zavražděné, v peněžence bylo 350 dolarů. Ani šperky v její ložnici nikdo nevzal. „Nebyla to loupež.“

Tracy spěšně přešla k části s otázkami o životním stylu Stinsonové. Jednadvacetiletá žena pracovala v severním Seattlu jako účetní ve velkém obchodě. Nic ve formuláři nenaznačovalo, že by chodila na večírky, vodila si domů náhodné známosti nebo provozovala bondáž či drsný sex.

Posunula se na políčko s otázkou 102, zda byl trestný čin „sexuální“. Zaškrtnuté bylo „ano“. Přešla na otázku 105:

Bylo v tělních dutinách oběti nalezeno sperma?

- 1. ☒ *Ne*
- 2. ☐ *Ano*

„Cože?“ vyhrkla nahlas. Znovu si přečetla obě otázky. Odpovědi jí připadaly nesourodé. Bylo možné, že vrah měl kondom, to však Tracy nemohla vědět, pokud by to nebylo v lékařské zprávě. Vzhledem k datu vraždy spáchané před devíti lety bylo zřejmé, že tyto informace nebudou zpřístupněny na internetu.

Přešla k oddílu o pachateli. Wayne Gerhardt, osmadvacetiletý technik společnosti Roto-Rooter. Předchozí den odpoledne jako

opravář navštívil dům zavražděné. Kromě zatčení za řízení pod vlivem alkoholu neměl žádnou známou trestní minulost. Detektivové našli na koberci v ložnici špinavý otisk boty, který se shodoval s podrážkou bot nalezených ve skříni Gerhardtova bytu. Gerhardtovy otisky prstů byly sejmuty z povrchů v koupelně a ložnici i z kuchyňské linky. Tracy postoupila k otázce 135. Ta zněla, zda byla na těle oběti nalezena Gerhardtova krev, sperma nebo jiné forenzní stopy, například vlasy. Bylo zaškrtnuto „ne“.

Oprěla se a pomyslela si, že tohle je také divné. Proč by vrah neudělal žádná zjevná opatření, aby po něm nezůstaly otisky prstů, a přitom po sobě nezanechal žádné jiné forenzní důkazy? Nedávalo to smysl.

Rozhodla se, že podobnost s detaily smrti Nicole Hansenové je dostatečná na to, aby složku vytáhla a promluvila si s detektivy, kteří na případu pracovali. Vrátila se na začátek formuláře.

4. Příjmení policisty/detektiva: Nolasco

5. Křestní jméno: Johnny

„A sakra,“ vydechla. Johnny Nolasco by v žádném případě nechtěl, aby se zrovna ona hrabala v jeho starých složkách.

Na stole v jídelně jí zavibroval mobilní telefon. Sherlock se polekaně posadil. Číslo na displeji ji zmátlo. Ona a Kins zrovna na oddělení vražd neměli pohotovost.

Tak proč jí volal seržant z pohotovosti?

KAPITOLA 6

Tracy hlídkovala na Auroře první rok po absolvování akademie, kdy ji přidělili na severní okrsek. Ještě lépe se s ní seznámila během posledních sedmi let, kdy na tomto místě vyšetřovala několik vražd, včetně vraždy Nicole Hansenové.

Aurora Avenue, známá také jako státní silnice 99, byla kdysi hlavní dopravní tepnou do Seattlu a ze Seattlu. Nyní se jednalo o víceproudou magistralu s nepřehlednou pavučinou spletených drahů natažených mezi telefonními sloupy a semaforey, mezi billboardy s reklamou na masážní a solární salony, obchody s tabákem a podniky pro dospělé. Ulici lemovala také řada motelů, z nichž některé vznikly narychlo pro návštěvníky Světové výstavy konané v Seattlu v roce 1962. O více než padesát let později se ukazovalo, že stavby, které ještě nebyly zbourány a nahrazeny modernějšími ubytovacími zařízeními, pomalu, ale jistě stárnou. Přesto se i nadále udržovaly při životě a sloužily těm, kteří sem chodili na striptýz a chtěli si koupit drogy nebo najmout prostitutku.

Tracy se přiblížila k odbočce k motelu Aurora Motor Inn a zpomalila vůz. Ukázala odznak hlídkujícímu dopravnímu policistovi a po svažitě příjezdové cestě sjela na parkoviště. Aurora Motor Inn byl typickým příkladem starších motelů na bulváru, dvoupodlažní budova ve tvaru písmene U s pokoji přístupnými z venkovních podest. Kins stál na parkovišti, ruce vražené v kapsách bundy, bradu zastrčenou v podšívce obráceného límce. Vedle něj stál Billy Williams, který sloužil jako seržant na místě činu. Oba přimhouřili oči, když na ně dopadla světla Tracyina pickupu.

Tracy si zapnula péřovou bundu a vystoupila do chladného ran-
ního vzduchu.

„Zas další déjà vu,“ prohodil Kins.

Williams na ni kývl a zvedl si na špičku nosu brýle, které mu
visely na řetízku na krku. Ruce se mu třásly zimou, když četl z krouž-
kového zápisníku. „Zesnulá je Angela Schreiberová, tanečnice z Pink
Palace.“ Tracy se podívala na Kinse a ten jen povytáhl obočí. Williams
ukázal na prosklené dveře pod krytým vjezdem. „Správce bydlí v bytě
hned za kanceláří. Říká, že Schreiberová přišla sama dnes v noci
krátce po jedné a zaplatila hotově.“

„Doprovázel ji někdo dovnitř?“ zeptala se Tracy.

„Správce tvrdí, že s ní nikoho neviděl, ale prý jí jako obvykle
nevěnoval velkou pozornost. Nezajímal se o ni, dokud nevypřel její
čas a ona nevrátila klíč od pokoje.“

„Znal se s ní?“ zajímala se Tracy.

„Říká, že sem začala chodit před pár měsíci. Vždycky sama. Plat-
ba vždycky hotově. Vždycky vracela klíče. Velmi zdvořilá a dochvilná.
Až do dnešní noci. Když klíč nevrátila, šel k pokoji a zaklepal. Nikdo
se mu neozval, a tak si otevřel. Daleko se ale nedostal. Vrátil se do
své kanceláře a zavolal policii. Hlídka zajistila pokoj. CSI a soudní
lékař jsou na cestě. Pravděpodobně někdo z MDOP.“

Kdykoli se v okrese King County stal násilný trestný čin, na
místo byl vyslán některý z nejzkušenějších státních zástupců okresu,
dělo se tak v rámci projektu Nejnebezpečnější pachatel – MDOP.
Tento státní zástupce byl k případu přidělen od začátku do konce
a byl detektivům k dispozici v případech právních otázek či problémů,
to vše s cílem zefektivnit vyšetřování a spolupráci složek. Někteří
starší detektivové nesli dost nelibě, že se jim prokurátor motá pod
nohami na místě činu, ale Tracy to nikdy nevadilo.

„Mrknul ses?“ zeptala se Kinse.

Přikývl. „V tomto případě obrázek opravdu vydá za tisíc slov.“

Tracy došla k posledním dveřím pod úzkým převisem. Williams
už stačil vymezit vnitřní obvod červenou páskou a za dveřmi stála

hlídka s protokolem o ohledání místa činu. Každý, kdo tuto hranici překročil, musel protokol podepsat a podat písemné prohlášení. Hlavouni se rádi ukazovali na prominentních místech činu, ale psaní výpovědí opravdu nesnášeli.

„Vy jste policista, který zasahoval?“ zeptala se Tracy a podepsala se do protokolu.

„Jo.“

„Byli tu hasiči?“

„Odjeli asi před deseti minutami.“

„Zapsal jste si číslo stroje?“

Policista vytáhl malý zápisník. „Zásahové vozidlo 24.“

Tracy si to chtěla vyhledat a získat zprávu posádky. Bylo to absurdní, ale hasiči vždycky zasahovali u vražd, údajně pro případ, že by oběť ještě žila, a pokud ne, tak proto, aby ji prohlásili za mrtvou. Častěji se zabývali druhou variantou a v mnoha případech to bylo od pohledu patrné, ale přesto na místo činu vtrhli jako smršť a zničili forenzní důkazy tím, že zanechali spoustu otisků bot, které se pak musely vzít v úvahu a vyloučit, rozšlapali nábojnice a někdy i změnili polohu těla.

Tracy se podívala na kraj parkoviště, kde seržant hlídky vymezil vnější obvod žluto-černou páskou označující místo činu. „Natáhneme tu pásku i přes vjezd na příjezdovou cestu,“ řekla.

„Majitel si bude stěžovat.“

Na tohle neměla náladu. „Jestli se vám připlete do cesty, zatkněte ho.“

Seržant odešel.

„Špatná noc?“ zeptal se Kins a pohlédl na ni.

„Špatnej měsíc,“ odpověděla. „Mám pocit, že to bude ještě horší.“

Vstoupila do místnosti. Angela Schreiberová ležela na boku u nohou postele. Nahé tělo bylo svázané a zkroucené, hlava zakloněná, krk zvrácený, oči otevřené. Provaz procházel smyčkou a vedl zesnulé po páteři, poutal zápěstí a kotníky. Nohy měla ohnuté tak, že se její paty téměř dotýkaly hýždí.

„Svázaná do kozelce,“ pronesl Kins, když se zastavil na prahu, „jako zvíře na nějakým sadistickém rodeu.“

„Na rodeu se zvířata nezabíjejí, Kinsi,“ odvětila Tracy.

Kins si s povzdachem prohrábl vlasy. „Jo, vypadá to, že máme co do činění s kovbojem.“

Angele Schreiberové zešedly zorničky a rohovky zmatněly. Na tváři jí vyskákaly petechie, drobné červené tečky z cév prasklých pod nadměrným tlakem, což byla jasná známka škrcení, ačkoli vzhledem ke smyčce už v podstatě nebylo o čem diskutovat. Stejně jako u Nicole Hansenové odhadla Tracy věk Schreiberové na zhruba pětadvacet let. Byla to atraktivní mladá žena s blondatým culíkem a drobnou postavou.

„Ležela na boku?“ zeptala se Tracy seržanta hlídky, který se mezitím vrátil. „Nebo s ní hasiči hýbali?“

„Ležela přesně takhle,“ odpověděl policista.

Tracy poklekla na jedno koleno, aby si zblízka prohlédla chodidla oběti. „Co je tohle? Snad popáleniny od cigaret?“

Kins přistoupil blíž a vyfotil to mobilem. Forenzní tým pak vyfotografuje kdejakou blbost, ale on měl rád svůj vlastní materiál. Někdy fotoaparát zachytil i věci, které oči neviděly. „Na ty si u Hansenový nevzpomínám.“

„Nebyly tam,“ poznamenala Tracy. Znovu se podívala na smyčku a provaz, který se táhl po zádech oběti, a pak si prohlédla pokoj, typický pro motely na bulváru – manželská postel s tenkým květinovým přehozem, nábytek z lisovaného kartonu a tapety zažloutlé od cigaretového kouře, který prodchl vzduch v místnosti. Neviděla žádné nedopalky ani vyhořelé sirky.

„Hádám, že nám Hansenovou vrátí,“ řekl Kins.

Nolascovo rozhodnutí předat kauzu Hansenová oddělení odložených případů pouhý měsíc po zahájení vyšetřování bylo sice nezvyklé, ale Tracy od něj přesně tenhle pasivně agresivní krok očekávala. Znamenalo to, že Tracy má na kontě nevyřešenou vraždu, a mezi řádky

se tím naznačovalo, že v ni její šéf nemá důvěru, že případ vyřeší. Tento krok se mu však vymstil – jednak se proti němu ohradila rodina Hansenové a jednak rozzuřil skupiny hájící práva žen. Z uškrcení erotické tanečnice v motelovém pokoji se stala voda na mlýn aktivistů, podle nichž nebyla policie dostatečně aktivní při ochraně žen před násilím. Načasování nemohlo být horší. Oddělení se již tak otrásalo v základech kvůli vyšetřování ze strany ministerstva spravedlnosti, jež dospělo k závěru, že policisté v Seattlu často používají nepřiměřenou sílu. Následné rozhodnutí federálního soudu navíc konstatovalo, že oddělení otálí s prováděním reformy. Vedení nemělo zrovna náladu na to, aby se křik ženských iniciativ rozléhal v médiích.

Tracy si prohlížela ošoupaný šedý koberec a přemýšlela o tom, kolik vlasů, krve, spermatu a bůhvíčeho ještě z něj forenzní tým CSI dostane. Nezáviděla jim. „Kriminálka si to tady pěkně vyžere,“ poznamenala.

„Možná se právě tímhle myslí padesát odstínů šedi,“ ucedil Kins.

Obrátila oči v sloup a znovu se podívala na tanečnici. Nejraději by provaz přerázla, ale tělo spadalo do pravomoci Stuarta Funka, soudního lékaře King County. Tracy ani Kins se ho nesměli ani dotknout. Funk nechá Schreiberovou převézt do kanceláře soudního lékaře v centru města, stále nahou, svázanou a zkroucenou.

Poslední potupa té nebohé ženy.

KAPITOLA 7

Databáze na stránkách úřadu státního tajemníka odhalila, že společnost s ručením omezeným Pink Palace LLC provozuje v Seattlu tři striptýzové kluby téhož jména. Patřily jistému Darrellu Nashovi, jehož adresa je zavedla k drahé viktoriánské rezidenci v přepychové čtvrti Queen Anne.

„Kdo říká, že slizkost se nevyplácí,“ prohodil Kins, když stoupal po impozantních kamenných schodech.

Předtím jeli omrknout klub Pink Palace, který se nacházel kousek od Aurory, pár mil od motelu Aurora Motor Inn. Tracy si chtěla udělat představu o velikosti celého podniku. Stejně jako většina jiných věcí, ani všechny striptýzové kluby si nebyly rovny a neuspokojovaly stejnou klientelu. Pink Palace vypadal jako jeden z luxusnějších klubů a připomínal moderní Cineplex se svítícím neonovým nápisem. Velkoplošná televize střídavě promítala záběry spoře oděných, svíjejících se žen, střídavě inzerovala speciální atrakce a slevy. Vyvěšená otevírací doba prozrazovala, že klub zavírá ve dvě hodiny ráno a otevírá až v jedenáct dopoledne.

Tracy rázně zaklepala na vchodové dveře Nashova domu, načež se uvnitř zuřivě rozštěkali psi. Muž bez košile, který jim otevřel, se na ně zlostně mračil, což ještě podtrhovaly rozčuchané vlasy – zřejmě právě vylezl z postele. Na sobě měl plandavé pyžamové kalhoty. Levou bradavku na mohutném hrudníku nad vypracovaným břichem mu protínal stříbrný kroužek. Jeho pravý prsní sval zdobilo tetování, fialovo-zlatý tygr. Vypadal jako člen nějakého univerzitního bratrstva probuzený po nočním flámu.

„Víte, kolik je hodin?“ zeptal se.

Tracy byla už teď unavená a neměla náladu na podobné tanečky. Vytasila odznak a průkaz. „Ano, víme. Nebojte, my jsme toho taky moc nenaspali.“ Všimla si ženy stojící v chodbě za ním. Dvě malé dívky v nočních košilích se jí držely za nohy. Tracy zmírnila tón. „Omlouváme se, že vás rušíme,“ řekla. „Vy jste Darrell Nash?“

„Jo.“ Nash sebou při každém štěknutí psů škubl, jako by měl kocovinu. Zakřičel přes rameno: „Můžeš prosím něco udělat s těmi čokly? Ať toho sakra nechají. A přines mi košili.“ Otočil se zpět k Tracy. „O co kráčí?“

„O jednoho z vašich zaměstnanců,“ řekl Kins.

„Kterého?“

„O jednu z vašich tanečnic.“

„Já žádný tanečnice nezaměstnávám,“ odsekl. „Jsou to nezávislý dodavatelky a mám jich víc než devadesát. Pokud některá z nich udělala něco nezákonného, nemůžu za to nést odpovědnost. Mluvil jsem o tom se svým právníkem.“

Tracy ucítila, jak se Kinsův pohled přesunul na ni. Dál se však soustředila na Nashe. „Můžeme dál?“

„Musíme to řešit teď hned?“ zeptal se. Instinktivně pohlédl na zápěstí, přestože neměl hodinky.

„Ano, musíme,“ odpověděla Tracy.

Nash zavedl Kinse s Tracy do zadní části domu, do místnosti, kterou nazýval svou „kanceláří“, ačkoli Tracy si nikde nevšimla ani kousku papíru. Stáli na fialovo-zlatém koberci s tygrem, který se shodoval s Nashovým tetováním. Jemné osvětlení ve skleněných vitrínách ozařovalo podepsané šišky na americký fotbal, trofeje a fotografie – na některých byl Nash v dresu týmu Louisianské státní univerzity.

„Předsunutej obránce?“ zeptal se Kins při pohledu na Nashovu fotografii ve fotbalových chráničích.

„Zadák,“ řekl Nash. „Nebyl jsem moc rychlej, ale uměl jsem soupeře sestřelit jako nákladák. V posledním ročníku jsem si poranil podkolenní šlachy, jinak bych se stal profíkem.“

Kins přikývl. O své vlastní krátké kariéře v NFL, kterou po roce ukončilo zranění kyčle, téměř nemluvil.

Nash přistoupil ke dveřím a zakřičel do chodby: „Je mi tady hrozná kosa.“

Přišla Nashova žena – *to musí být ale prima práce*, pomyslela si Tracy – a podala mu mikinu, kterou by Tracy označila za „buranskou“, s rukávy ustřiženými u bicepsů. Nash zvedl z velkého stolu fotbalovou šišku a posadil se do koženého křesla s vysokým opěradlem.

Tracy a Kins stáli naproti němu. „Vy vlastníte Pink Palace?“ zeptala se Tracy.

„Společnost s ručením omezeným vlastní všechny tři kluby. O kterém z nich mluvíte?“

„O tom kousek od Aurory.“

„To je taková naše vlajková loď.“

„Vlajková loď?“

„Nejdůležitější podnik.“

„Vy jste prezident společnosti?“

„Přesně tak.“

„Zaměstnáváte tanečnici jménem Angela Schreiberová?“

„Je to nezávislá dodavatelka,“ opravil ji Nash.

„Znal jste ji?“

„S tanečnicemi nic nemám.“

„Neptala jsem se, jestli jste se s ní zapletl. Ptala jsem se, jestli ji znáte.“

Nash si položil šišku do klína. „Jméno mi nic neříká.“

Tracy položila na stůl taneční průkaz Angely Schreiberové – městská vyhláška Seattlu vyžadovala, aby erotické tanečnice měly licenci –, nyní zapečetěný v plastovém sáčku na důkazy. Nash se naklonil dopředu, aby si průkaz prohlédl. „To je Angel.“

„Angel?“

„Její umělecký jméno. Všechny tanečnice mají umělecký jména. Podívejte, detektivové, já vedu legální pánský kluby. Netrpíme žádný mimopracovní věci v klubu ani na parkovišti. Nemám žádnou